

Deneme

Ezberlenen Yaşam ve 9. Köyün Hikayesi

A.Kadir YAMAN

Kendimizin “kendisi” olmak çoğu zaman güç bela bir iştir. Kimi zaman rüzgar olup uçtuk; kimi zaman da ertelediğimiz “umutlarımız” olduk. Artık “ezberledik yaşamı”...

Türlü çelişkilerimizle renklendirdiğimiz, yaşama kattığımız “oyun ve roller”, yeni yeni erteleyeceğimiz yaratıcılığı mızı; gerçek yaşamdan kopuşumuzu “müjdeliyor”.

Yiten umutların ardından attığımız “sevinç naraları”, hayattan henüz ders al(a)madığımızı ve yeni kopuşlara-kaçışlara dönüşümünü algılamamız pek zaman almıyor. Kendimize olan güvensizlik, beklentilerimizdeki umutsuzluk, sevgi düşmanlığına dönüşüyor! Ne elde hüner, ne serde yaratıcılık(!)...

Algıladığımız renk formatları, soluduğumuz hava, içtiğimiz su, giysilerimiz, sıcaklığımız-soğukluğumuz, alışkanlıklarımız ve sevgimiz; hepsi EZ-BE-RE!..

Olgun bedene sığmıyor ham düşünceler(imiz)!..

Bilmek içimizdeki sevginin ışığına-sıcaklığına sığınarak çıkmalı yola. Çölde deve-diken direnciyle sevginin düşmanı bencillikse; bencilğin mezarı da SEVGİ'dir. Tercihimiz sevgi yolu ise, hani “karşılık” olsun diye değil, güzelliklere güzellik katma arzusuyla hınca hınç sevgi.

Önce kendimizi algılayarak, gülün ve dikenlerin farkına varmak.. aymazlık değil kendimize güvenmek, gerektiğinde birlikte, gerektiğinde yalnız kalabilmek-yaşayabilmek. İçimizden gelene inanmak ve “içimizden gelenden korkmamak”. Ertelemeden, sevginin kutsallığına ve içimizdeki limana sığınmak yani yaşamak.

İçimizdeki yalnızlık ateşinin, kırdığımız dostları yıllar sonra insan kalabalığı içinde karşımıza çıkacağı ümidiyle beklemek. Yani rüzgar olup esmek, BULUŞMAK... Yani üretebileceğimizi yüreğimize ifade

etmek. Yani cesaret etmek. Hep fırtına düşleyeceğimize, ayrı ayrı yerlerde aynı fırtınadan korkan iki sevgilinin umut ışığıyla, sevginin gücünden aldığı güçle artık fırtınadan KORK-MA-MAK!..

Tüm ezbere yaşam çabalarına karşı üretken ve önyargıdan uzak, kendimize ve emeğimize yabancılaşmadan, yalansız YA-ŞA-MAK!.. yanlışların karşısında “doğru duruş” göstermek, beklenmedik bir dost sıcaklığıyla karşılamak gerekir yaşamı.

Artık “ben değil, düşüncem olgunlaşmalı”. Meyveler vermeli yaşam adına. Taşlansa da meyve ağacı, sevgi ve hoşgörü en iyi yanıt olur. Bunun anlamını da en iyi “meyve ağacı düşmanları” bilir.

Değişim kaçınılmaz. Ağaç olgunlaşır, ele verir bekaretini. Ayva, ağacından düşse bile değişim, ayvanın sararmasıdır. Yani yaşama hem elveda hem de merhabadır. Değişimin “öznelliği” eskiyi yıkan “yeni” değil; onları anlamlandıran, biçimlendiren ve yeniden yaratan BİZ-LE-RİZ!..

Bir mumdan öğreneceğimiz çok şey var. Çoğu insan korkar karanlıktan. Çok azımız katlanabilir karanlığa. Oysa tek başına devirir geceyi bir mum ışığı. Bir mumdan öğreneceğimiz çok şeyler var.

Doğruyu bulmak adına yığınlarca teoriye belki gerek var, belki de “yok”! Oysa karanlığı aydınlatan bir ışık var. Yani UMUT var. Emeğin karşılığı SEVGİ var. Süsten arınık, yapmacıksız, aydınlığa muhtaç “umut ışığımız” var.

Belki karanlıkta kalmak soğutur bedenimizi, ruhumuzu. Ancak içimizi ısıtarak öğreneceğimiz, belki de ilk öğretmeni miz güneş içimizde hep olacak. Yeter ki yüreğinize dokunabilelim. “Dokuzuncu Köyün Hikayesi” burada bitmiyor ve onuncu köyü arıyoruz. Orada öğreneceğim çok şey var. Kırdığımız sevgilinin bugün gelip bizi kucaklamasını beklemek gibi BEK-LE-MEK! Beklerken YA-ŞA-MAK!...

Yaşama sevinciyle; ölüm-kalım, varoluş-yokoluş arasında sıkışmasını beklemek, sevgiyi ve nice güzel umutları (güzellikleri) şimdiden boğuyor. Gülün dikenlerini yereceğimize “dikenlerin gül açtığını” bilmek gerekiyor.

SONUÇ: “Felsefede var olmak için, felsefede yok olmak gerekir.” Tıpkı yaşam gibi, yaşamak gibi, umut gibi...

“Bisiklet” olup yokuş çıkmak zordur ve emek ister, yaratıcılık ister, denge ister. (Yaşamda denge, felsefede yaratmak gibi.) bir de yokuşu inmek vardır. Felsefede var olup, yaşayabilmek gibi.

SONUÇ YERİNE: Bir “karar” vermek gerekiyor artık. Kendimizin “kendisi”, “kendi yaşam felsefemizin tarafı” olmak, yarını daha iyi görmemizi sağlıyor.